

Багаття долі

КУПИТИ

Четвертого травня 1897 року Францію сколихнула страшна трагедія: ущент згорів благодійний ярмарок у Парижі. Вогонь забрав життя понад сотні людей, більшість із них — жінки з аристократичних кіл. Після цієї пожежі життя героїв змінилося назавжди. Принаймні героїні цієї книжки буквально вийшли з полум'я новими людьми.

Кохання і смерть, боягузи і герої, вірність і зрада, пошуки істини у світі, що диктує жорстокі правила для жінок, відповіді на виклики долі, загадки, які можуть здивувати і збентежити, сила духу і поклик пристрасті в умовах важких випробувань — усе це ви знайдете в романі Оділь Бує «Багаття долі», що є літературною адаптацією популярного серіалу виробництва TF1 / Netflix.

Пролог

4 травня 1897,

Париж, благодійний ярмарок, 15:30

Єлисейські Поля, забудовані прекрасними будинками та обсажені каштанами, були вже не такі, як раніше, коли буржуа не наважувалися туди й носа підкнутити. За тих часів, коли пустирі були перериті кролями та засаджені городиною, вешталися там лише садівники та гравці в петанк. Уночі між ліхтариками імпровізованих кабаре, влаштованих у халупах та сараях, кружляли тривожні тіні.

Тепер там прогулювалися сучасні буржуа з дружинами на припоні й у захваті витріщалися на екіпажі, прикрашені гербами. Отже, сьогодні вдень на круглому майданчику, обсаженому молоденькими деревцями та встановленими на рівномірній відстані один від одного новенькими ліхтарями, сонце заливало своїм лікерним світлом групки співрозмовників перед благодійним ярмарком. Цього року його розгорнули на вулиці Жана Гужона, на одній з останніх вільних ділянок розкішного восьмого округу, за два кроки від перехрестя з Єлисейськими Полями. Цей щорічний захід мав на меті зібрати кошти для допомоги найбільш нужденним.

Емеліна ненавиділа цей лицемірний термін: «нужденні»... Типове слівце багатіїв. Буржуа боялися слова «бідні», більш того, життя їхнє протікало в ілюзії, буцімто якщо не вимовляти назви речей, то їх і не існує. Наче злидні не мають у собі нічого світлого. Емеліні ж не бракувало сміливості називати речі своїми імена-ми, причому іноді їй було аж через край, і ліпше було стверджувати, що дівчина язика за зубами не тримає. З усією зухвалістю своїх сімнадцяти років вона гулькнула в купку дівчат її віку, які прийшли сюди, позаяк благодійний ярмарок був ідеальним місцем, аби продемонструвати свою належність до закритого для всього іншого Парижу світу. Благодійний ярмарок... Безперечно, ідея поєднати такі непоєднувані слова спала на думку якимось недоумкам! Оскільки цей благодійний захід широко висвітлювала преса, на нього з'їхалися аристократичні душі з усієї

Франції, щоб кинути кілька крихт представникам найнижчих верств і спокійно жити далі в своїй Прекрасній епосі.

Власники великих паризьких статків скористалися можливістю похизуватися, виставивши напоказ фасади щедрості; усе це наводило на Емеліну жах. Дівчина зітхнула: ця «прекрасна епоха», що осявала весь світ, була лише ілюзією, існувала винятково для тих, хто мав кошти для блиску та елегантності. А бідні цього району були аж ніяк не «нужденні»: вони голодували у своїх нещасних антисанітарних халупах, що ліпилися по той бік муру. Емеліна знала, про що йдеться, оскільки всіх її рідних забрали або туберкульоз, або голод.

Увесь цей маскарад невимовно її дратував. «Чорти б вас забрали!» — кинула спересердя молода анархістка. Сказала вона це тихо, і ніхто її не почув. Утім, навколо стояв такий гамір, що Емеліна нічим не ризикувала.

Варто визнати, що Огюст де Жансан, президент організаційного комітету цього ярмарку, не пошкодував зусиль, щоб гості здійснили подорож у часі, опинившись у середньовіччі. Завдяки своїм зв'язкам — чи то пак зв'язкам свого свояка, депутата від консерваторів Марка-Антуана де Ланверпре, — Огюст де Жансан за вигідну ціну отримав «вулицю стародавнього Парижу» і перетворив халупи на казковий замок. Робота художника й декоратора Шаперона, одна з головних принад Театрально-музичної виставки, що відбулася кілька місяців тому, перетворила нетрі на палац. Де Жансан мав намір вразити публіку на цьому ярмарку й здобути клієнтів та потенційні соковиті контракти для своєї газети, яка нині опинилася на межі банкрутства. Де Жансан, одержимий прогресом, розорився на патентах різного ґатунку: реєстрував найдрібніші свої винаходи, хоч які божевільні вони були. Цей чоловік мав один недолік: він був досить милий, але ним легко було маніпулювати, позаяк заради прогресу він залазив у борги, тож мимоволі ставав небезпечним.

Отже, картонні декорації та розписане полотно, замовлені для ярмарку, відтворювали середньовічну вулицю, на якій розташувалися загалом двадцять два прилавки під навісами, ятки з мальовничими вивіска-ми, фальшиві кількаповерхові будинки. Два дні тому, коли встановлювали

торгові прилавки, покровительки поскаржилися на протяги, і більшість виходів позабивали, щоб вітер-шибеник лишався назовні.

Показати себе на цьому благодійному розпродажі, влаштованому жінками вищого класу для самих себе, вважалося хорошим тоном. І ще краще — бути побаченими. Сьогодні, враховуючи кількість аристократів і буржуа, які заявили сюди, можна було стверджу-вати, що це того варте: пустир на вулиці Жана Гужона став таким місцем, куди хотілося завітати. Стіни, дбайливо обсажені плющем і обвиті листям, надавали декораціям буколічної і досить незвичної атмосфери. Втім, Емеліна вважала все це помпезним, перевантаженим і позбавленим смаку. Вся територія була накрита величезним тентом, який робив спеку цього майже літнього ранку ще задушливішою.

Варто було зарядити дощу — і ґрунт перетворювався на трясовину, тому про всяк випадок на землю поспіхом накидали дерев'яних дощок, розстелили на них червоний оксамитовий килим, розставили пишні рослини та газові вуличні ліхтарі, створюючи враження розкоші, — і вуаля, мадам і месьє вищого світу вже не забруднять своїх черевичків під час зливи. Даремна обережність: до сонця, яке сяяло над Парижем цього четверга, в день відкриття, додавалося тепло тисяч людських тіл, присутніх на ярмарку. В натовпі Емеліна помітила гарненьку білявку з гордовитим поглядом, яка пробиралася центральним проходом, високо піднявши голову; її пудрово-рожева муслінова сукня так пасувала до персикової шкіри обличчя. Аліса де Жан-сан, старша дочка організатора цього балагану. Вона теревенила зі своєю подругою Одеттою де Ла Тремуй, яку зраджував чоловік, й Емеліна крадькома простежила за жінками.

Усім було відомо, що чоловік Одетти колекціонував коханок і навіть не приховував цього. Він був огидним і ницим, мав звичку силою змушувати своїх служниць до любощів, якщо йому закортить. І ніхто не винайшов би велосипеда, якби сказав, що цей грубіян був справжнім жеребцем. Про це Емеліна дізналася з надійного джерела, тобто від однієї з помічниць кухарки в будинку родини Гушонів, а саме таким було дівоче прізвище Одетти. Правда була неприваблива: месьє Тремуй без докорів сумління запліднив служницю своєї тещі тієї ночі, коли народжувала його дружина.

Покоївка, якій ледь минуло п'ятнадцять, змушена була піти на аборт і померла під час процедури — акушерка не зуміла зупинити кровотечу після видалення плоду.

Одетта успадкувала від матері багатство, якого так прагнув Ла Тремуй. Недовірлива вдова пильнувала й ненавиділа свого зятя, який, крім бід, подарував їй кровинці, її дочці, нащадка, семирічного Тома. Хлопчина саме випустив руку матері й схопився за долоню Аліси, і вони пішли в напрямку павільйону із синематографом. Емеліна труснула головою, відганяючи образ молодшого брата, який помер від туберкульозу в такому ж віці. Вона зосередилася на Одетті, яка рушила до одного з прилавків.

— Тремуй, сучий син... — шепнула анархістка Одетті, коли та проходила повз неї.

Дівчина стрималася й не закінчила фразу, але отримала певне задоволення, спостерігаючи, як округлилися очі Одетти. Шокована Одетта де Ла Тремуй заклала перед вродливою дівчиною, яка наважилася заговорити до неї.

— Соромно бути дружиною такого! — процідила Емеліна, сплюнувши під черевки аристократки.

Помітивши двох фліків у цивільному вбранні, які чатували на місці подій, Емеліна відступила й розчинилася в щільному натовпі. Країна була охоплена страхом перед терористами, і префект поліції Моріс Леблан дуже серйозно поставився до анонімного листа, в якому повідомлялося, що на ярмарок готується напад, і вивів сьогодні свою найкращу команду під керівництвом комісара Еньйона. Він хотів запевнити весь Париж, що причин боятися немає. Втім, Емеліну потішило, що наразі поліцейські просто вештаються собі й кліпають очима. Обличчя її ховалося під вуаллю, одягнена вона, як та буржуа, в незвичну для неї чорну сукню. Впізнати Емеліну не можна. Оскільки її зовнішність аж ніяк не відповідає світлинам у поліцейському досьє, можна не хвилюватися, що її помітять. Проте дівчина звикла до обережності й намагалася все одно уникати поліціантів.

Побачивши герцогиню Алансонську, голову комітету покровителів, Емеліна якусь мить не зводила із жінки очей. Варто визнати, що ця світська мадам має певну харизму. Крім високо здійсненого підборіддя та бездоганної

репутації, ця покровителька мала й обличчя, в якому ідеально поєднувалися суворість і лагідність. На ній була проста темна перкалева сукня. Ні пір інки, ні стрічечки: герцогиня мала стриманий, майже аскетичний вигляд. Єдиною ноткою кокетства можна було вважати рукавички в тон сумочці та віяло на підкладці із шовку кольору слонової кістки. Хоч Емеліна й не знала, що його привезли з Баварії, звідки герцогиня була родом, неможливо було не визнати, що це прекрасна річ. Герцогині Алансонській пощастило вийти заміж за надзвичайно багатого чоловіка з непохитною вірою.

— Ні Бога, ні панів! — буркнула собі під носа Емеліна, не зводячи очей з герцогині. Нехай ця жінка й не підкупна, але брудний аристократ лишається брудним аристократом, у його жилах тече отрута походження, а цього Емеліна не терпить!

Саме на прилавку з релігійним дріб'язком, яким опікувалася герцогиня, Емеліна й сховала свою саморобну бомбу. Юна радикалка раділа, що опинилася тут, хвилювалася від передчуття, як голодний вовк у кошарі...

Кілька місяців виношувала вона свій план найзухвалішого нападу за багато століть. Хіба той, хто вміє чекати, не отримує всього?

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ